

гуяритѣ, пѣсаяцитѣ, всички почнаха да следятъ прелитането на опърничавото животно отъ дърво на дърво и да го мамятъ по различни начини.

Стигнаха близо до загарницитѣ, отъ тамъ крагуятъ можеше вече да кацне до близката крепостна стена и да се не върне вече.

Мария му подсвирна нѣколко пѣти по начинъ известенъ само на Шико, нейния любимецъ. За другитѣ си соколи тя имаше други начинъ да ги зове. Крагуятъ кацна връзъ крепостната стена.

— Ще избѣга! Ще избѣга! — изписка отчаяно девойката. — Ахъ, проклето животно, за това ли те предпочитяхъ и галихъ толкова много!

— Простете, мадамъ! — се обади нѣчий гласъ задъ нея. — По този начинъ птицата нѣма да се върне. Оставете я сега на мира. Тя после сама ще си дойде.

Мария бързо се извърна и видѣ предъ себе си едно нѣжно лице, което я гледаше съ усмихнати тъмни очи. Това бѣ единъ отъ пленницитѣ отъ Адриановградъ, който работѣше въ загарницитѣ и конюшнитѣ. Оня, когото веднѣжъ тя бѣ защитила отъ камшика на кастрофилака.

— Разбирате ли вие нѣщо отъ соколи? — попита живо тя по фрушки езикъ.

Хубавитѣ очи на латинеца свѣтнаха отъ радостъ при звука на родната речъ. Малинова червенина цвѣтна по странитѣ му.

— Въ моята страна, на времето, азъ имахъ много работа съ соколи и кучета. Ала, ще позволите, мадамъ, вие не правите добре като галите толкова много и угаждате на своя соколъ. Ако обичате и позволите, мога да ви науча какъ се дресиратъ птицитѣ, за да се подчиняватъ още отъ първия зовъ. Шико трѣбва да бѣде по-често наказванъ.

— Какъ? Лишавала съмъ го отъ храна, но той свикна и съ това.

Латинецътъ приближи съ свѣнлива несмѣлость. Погледна къмъ крагуя, който още стоеше сякашъ замръзъ-